

MORE JE NOĆU MIŠIĆ SRCA

PROSPEROVA PESMA

I ne zaljubljuj se, Arijele, to ničemu ne vodi,
kaže Prospero i zaliva šimširovo grmlje. Nižu se
pasji dani, širi omamljujuće slatki miris malina,
teških od soka što se sliva niz lišće
na suncu. Prospero se ne seća o čemu se radilo, njegovo
sećanje je nestala mačka s oglasa na banderi.
Voleo bi da Arijel ostane, spokojan je, piše
pesme. Stoje pod sunčevim mostom. Pauk se
dosađuje satima, nalik muzejskim čuvarima.
Cveta majčina dušica, grahorica. Jelen juri za košutom
već treći dan, njegovom žudnjom odzvanja noć. Prosperova
ćerka studira u inostranstvu, u zemlji čija je
istorija lepljiva smola. Arijel bi radije ostao,
pita za IBAN, hteo bi da plati stanarinu.
Kaliban, Kaliban, ponavlja Prospero i odlazi
po kosilicu. Potom dugo stoji na terasi, napuljska
brda padaju u mrak, pulsiraju hiljadama svetala.
Polako nadolazi bura, pretvara nebo u platno.
Možda je kliše, pomišlja Arijel, ali bi u sledećem
životu voleo da bude voda, voda mora, čiji su
talasi usplahireno krdo konja u galopu.

TIRESIJA TRAŽI ASISTENTA

A ako, pita Odisej, povratka nema
i izgubim ljubav? Rastanak je ipak težak,
ostrvo je idila, u vrtu pucaju od soka
zrele šljive. Tiresija ga odgovara, Kalipso

je sve starija, Odiseju, ne mogu, uostalom, da te
zaposlim, neprestano si na putu,
bolje se vrati kući, onoj ženi,
gledate u isto more, samo s druge

strane. Moj dom je moja povest,
kaže Odisej i na odlasku pozdravlja
pse vodiče Tiresije, koji želi da sazna

kraj njegove priče. Odisej zastaje na obali,
spušta se sumrak, mesec i njegov ustalasani
odraz obrazuju tačku i zarez; sve je moguće.

MOGUĆNOST

Ostavi to za sobom u uzastopnom gradu uzastopne
zemlje čiji jezik znaš polovično, odnosno
do osamdeset osme stranice biografije Gotfrida
Bena, koji je video kako gladna zver rata rovare
po berlinskim ulicama, kojima je koračala Kete Kolvic
od kuće do ateljea, od ateljea do kuće, gladeći
kamen sve dok se nije pretvorio u telo
njenog mrtvog sina.

Kandelabri kestenova se lagano gase, vetar se
diže i miriše u vrtu udike, krijući
neznance u zajedničkoj grobnici veličine jezera,
privijene na dnu jedne uz druge, pokrićemo ih
toplom perinom sećanja, nećemo ih sada
buditi, sanjaćemo ih, legati
u njihove krevete, nositi njihova imena, flertovati
s nostalgijom, *no toutes proportions gardées*,
noći su ionako tako tople, a italijanski ti kelner
kaže: *Cara*.

Stoga ostavi to za sobom, idi u muzej i gledaj
drveće, simfoniju granja, ariju lišća,
svoj život u četiri slike, trijumf
trave, dok frekvencija prolaznosti nalik zalisku
u srce oslobađa kiseonik, a zatim pozovi
nekoga u stan, rabarbara je kiselog
ukusa, pozovi i mrtve i žive, i pričajte,
imate samo jednu mogućnost i mnogo izgubljenih.

HÔTEL-DIEU

za ono kratko vreme kad drveće cveta
vraćao sam se mislima u drvenu dvoranu
u dubini je visila jedna mala slika
noćni leptir u gustišu lišća rđaste ruže
sve je bilo zeleno intenzivno zeleno
nalik prvom kupanju u moru nakon duge
zime njena raširena krila otvorila su oči
bila su knjiga u biblioteci otvorena
na jednoj rečenici o snu iz kog je bolje
bilo ne buditi se
s prozorima na unutrašnje dvorište nekadašnje bolnice
gde je Vinsent žudeo za preobražajem
kao da je to put koji vodi pravo na more
gde se žudnja pretvara u mace
topole tamne ptice rata love
moje misli bele čaplje prigranjuju vazduh
u ekstazi Vinsent je imao riđu kosu i najviše je
voleo boje koje se neće videti
na crno-beloj fotografiji
možda preobražaj nadolazi poput snažnog vetra
koji treba pokoriti ili vode što ponekad ostavlja
tragove poput nežnog pogleda voda mora se
preobražava u so

(S poljskog prevela Jelena Jović)